

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Maior pars Catholicorum tum male instructa, ad refutandos
aduersarios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

iteram excutiendi licentiam sibi sumebat, veri inter im-
sensum, inuestigatione neglecta, qui non nisi in Ecclesia
reperiri potest, quique ab ijs peti debet quibus diuinitus
datum est religionis mysteria interpretari. Hinc Ra-
bini dicunt, tabulas illas in quibus Deus legem
Mosi dedit, vno contextu ita fuisse perscriptas vt
nulla distinctio, nulla syllabarum separatio appa-
ruerit, forte etiã ita transparentes, vt ab vnoquo-
que à dexteris, à sinistris, supernè, infernè, recto
atque inuerso ordine legi potuerit; quam
tamen intellectum Deus soli Mosi tamquam fi-
deli suo interpreti & Secretario reseruauit atque
reuelauit.

VI. Dum ita Noui Christiani, Nouam fidem
mordicus amplexi, Scripturam legunt ac relegunt,
& ad suum sensum interpretantur Catholici
multi Deum prisco ritu colentes & in primitiua
illa viuentes simplicitate, importunis illis Noua-
gortibus antiquam fidem in dubium vocantibus,
vix quod responderent habebant; nisi quod eos
ad Pastores & Sacerdotes suos ablegabant, vt qui-
bus docendi munus diuinitus esset commissum
(x) cum mandato vt fideles ipsos tamquam diui-
norum oraculorum interpretes audiant ac reue-
reantur, eorumque præceptis obediant. Hoc vero
per incommode Catholicæ religioni accidebat,
quod ex hoc ipso ordine Ecclesiastico, in Germa-
nia præsertim plerique Christianæ fidei articulos
obiter tantum scire contenti, ingenia sua spinosis
& extra hæresum tempora, non necessarijs qua-
stionibus haud fatigabant: vt quomodo in Trinitate
alius esset atque alius & non aliud atque aliud; in Iesu
Christo vero aliud atque aliud, & non alius atque alius.
(Alia enim res est essentia diuinitatis, & alia huma-
nitatis; ipsa tamen deitas atque humanitas alius atque
alius non est, sed vnus solus idemque Iesus Christus,
seu vna sola eademque persona) Item, quomodo Spiritus
Sanctus procedens à Patre & Filio, Filius non sit, vt qui
Patri vnum substantiam & naturam procedat, & quem
ille aque ac filius representat. Quomodo corpus Iesu
Christi ubique non sit, quum tamen diuina natura, qua
solum Filius incarnari potuerit, qui tamen inseparabili-
ter cum Patre vnus est, & cum eo vnus idemque est
Deus. Quomodo realis communicatio idiomaticum respec-
tu duarum Naturarum in Christo, non sit origo vniu-
erſalis hypostatica. Quomodo vniu-
erſalis hypostatica non consistat
vanum in communicatione diuinarum proprietatum
cum humanitate, si Natura diuina humanam non as-
sumpsisset, sua subsistentia nudam. Quomodo Præde-

stinatio cum libero Arbitrio possit conciliari. Quomodo
in Eucharistia accidentia esse possint sine subiecto, ma-
teria panis & vini in nihilum redacta, aut in Christi
corpore per conuersionem mutata. Virum corpus Christi
in substantiam eius qui id recipit mutetur; aut virum
species ille vim habeant corpus nostrum sustentandi &
alendi. Hæc inquam, & similia tum inter schola-
sticos disceptabantur, sed ad importunas Arria-
norum, Antitrinitariorum, Samosatencianorum,
Lutheranorum & Zuinglianorum, omnia hinc in-
de tentantium, quæstiones pauci expedire & suf-
ficienter poterant respondere. Quin plerique et-
iam opibus quas longa pax Ecclesiæ attulerat,
quasi indormiebant, suisque officijs sequitis
fungebantur. Tum vaticinium illud Prophetæ
Amos impletum fuit, *Famem non panis & vini, sed di-
uini verbi Mundo minantis.* Immo tempus illud erat de
quo Esaias dicit, *Sacerdotes æque ac simplicem popu-
lum rudes fore atque ignorantes.* Eadem tum quæ an-
tiquæ illi Ston, apud Ieremiam Prophetam ruina
Ecclesiæ impendebat. Plerique in Germania
Christiani & Catholici erant tantum imitatione
quadam, non scientia aut humilitate. Et quem-
admodum ij qui ducentis aut trecentis annis sine
impetitione Titulorum à maioribus acceptorum
tranquilla possessione vsi sunt, tam longi tempo-
ris præscriptionem ad ius suum probandum satis
esse putant, nec prisca & rubiginosa monumenta
excutere quidquam pensi habent; sic magna pars
Prælatorum & Ecclesiæ præfulum, antiqua sua
possessione contenti, suam vitam ducebant, pa-
rum interim de legendis sacris libris solliciti, do-
nec improviso super eos venit Tempestas & turbo
vti in diebus Noæ diluuium. O infortunati Ar-
chimedæ, qui interea dum ciuitas vestra diripi-
tur, figuris in puluere describendis occupamini.
O canes culinæ potius quam custodiendo gregi
intenti, qui dum muti estis, ac mille & quadrin-
gentorum annorum possessioni ac præscriptioni
nimium fiditis, & oues lupo & vestram ipsorum
causam hostibus ferme prodidistis! Quid enim
de ignorantia, luxu & vitijs temporum illorum
dicam? quibus plerique immerſi nihil aliud quam
ocium spectabant, & cuticulam suam tantum cu-
rabant. Nam quemadmodum corpora pulueri ac
soli exposita multisque laboribus exercitata om-
nes aëris iniurias facilius ferunt; delicate vero
habita & molliter educata etiam leuibus rebus,
quum

x-Matth. 23. Heb. 13. Luc. 20.

quum facile, eum grauitur, offenduntur: sic longa illa quies & felicitas in Ecclesiæ corpore multos præuos ac vitiosos humores peperit, e quibus deinde grauissimi morbi, symptomata, Febres & conuulsiones extiterunt, à quibus etiamnum Ecclesia nondum conualuit, quamuis à cælesti illo medico diuersis remedijs aliqua ex parte subleuata sit, & paullatim pristinae sanitati restituta & restituenda speretur elapsis s. illis à Ioanne prædictis mensibus. Tædium tamen abest, vt populus nouo illo Euangelio melior fuerit redditus, ut etiam indies magis magisque frænum vitiiis permiserit. Audi ipsius Lutheri testimonium. *Mundus*, inquit, *(y)* quotidie peior fit ac deterior. *Homines hodie magis auari, minus misericordes, minus modesti, magis incorrigibiles, in summa multo peiores quam olim in Papatu fuerunt.* Eundem dicere solitum Aurifaber testatur, reuelato Euangelio virtutem fuisse extinctam, oppressam iustitiam, profligatam temperantiam, veritatem à canibus quasi dilaceratam fidem concussam, omnemque religionem ac deuotionem ex hominum animis eiecitam. Quis fructus huius reformationis melius scire ac depingere nobis potuisset, quam hic ipse Mundi, si dijs placet, Reformator? siue causæ quam hoc loco tracto præiudicio, illud silentio præterite non possum quod hac ipsa de re ab Erasmo scriptum est *(z)* graphice nobis Noui Evangelij fructus depingente. *Multos*, inquit, *Lutheranos video; paucos Euangelicos. Aspice, quæso, hos homines, & tecum perpende, annon luxus, auaritia, & scorreatio magis inter illos uigeant quam apud eos quos illi detestantur. Vnum mihi commonstra qui Euangelio hoc melior factus sit. Atqui plures ego tibi monstrabo qui facti sint deteriores. Illud fortasse singulari quodam meo malo factum est, ut nullos ego uiderim qui non per Euangelium hoc peiores euaserint.* Audi etiam quid Isaacus Andreæ Smidelinus illæ Concordiæ (de

qua libro V. dicam) Lutheranae faber, eandem in sententiam scribat. *(a)* *Nostri, ait, homines, non pro Papistis habeantur, omnia bona opera continentium. Loco jejunijs, dies noctesque pergracantur. Pauperes non vestiunt, sed spoliant. Precationes in blasphemias uertunt. Nec inter Turcas quidem tanta reperitur impietas. Superbia humilitatis locum obtinet, nihil nisi ambitionem & fastum videre est. Quod si qui eos reprehendat, Euangelij statim reformationem obijciunt.*

Librum hunc prodigiosa Lutheranae cuiusdam feminae Lipsiensis historia concludam, quam Mablius in Locis communibus, & Rescius xxxiv. Miscellanea recensent. Hæc in Lutheri schola ac doctrina educata, clam cum filio incestus consuetudinem habuit, adeoque filiam ex ipso concepit, & clam ipso educari curauit: quam grandiusculam, filius amore eius perditus, uxorem accepit, atque ira eiusdem pater, frater & maritus factus est. Mater quæ sola id sciebat, iam morti vicina Lutherorem omnem aperit; Lutherus ad Theologos suos Wittebergenses refert: à quibus conclusum fuit, matrimonium hoc disturbandum non esse, nec ullam peccatrici illi pœnam imponendam, sed fidem tantum, cuius alis in cœlum euolare possit, inculcandam esse. Vides, opinor, beneuole Lector, quum ex hoc tum ex alijs, quæ istorum, qui Euangelicos se iactant, vita sit, utpote ex doctrina propria æstimanda. Sed operæ precium uideretur, ut ad communem omnium quos hoc secundo libro recensuimus, hæreticorum parentem redeamus, atque ostendamus quibus ille modis, ferro nimirum atque igne, Euangelium suum introduxerit atque propagarit.

y In Pöstil. sup. 1. Dom. Aduent. Aurifaber. fol. 523.
z Eras. in spongia ad Huttenum. & Epist. ad Vulturinum Anno 1519. a Concord. 4. in cap. 22. Luca.

FINIS LIBRI SECVNDI.